

BİRİNCİ BÖLÜM

BÜYÜK TİMSAH TANRI SOBEK

Erkek kardeşim çığlık atmadan önce bir anlık sessizlik oldu. Ses içimi paraladı. Hâlâ kulaklarımda çınlıyor; işittiğim en kötü çığlık...

Timsah çukuruna giden yolda koştum. Taş duvarın kenarına tutunuyordum. Bir timsah kolunu yakalamış, bir hareket ve ses fırtınası içinde, başımı sallayarak onu çekiştiriyordu. Çukurun içinde, diğer timsahlar da ona ulaşma hevesi içinde sıçıyor, kıvrıyor, ağızlarını şaklatıyorlardı.

“Sopayı getir! Sopa, Kara! Bir şey yap!” diye bağırırdı Kete. Gözleri dehşetle donuklaşmıştı.

Çılgınca arandım. Her zaman duvarın yanında duran çatal timsah sopası yerinde değildi. Yerinde hiçbir şey yoktu. Silahım yoktu. Hayvanın demirden çenelerinin arasına sokacak, gözlerini oyacak, kafasına vuracak hiçbir şey...

Donakalmıştım. Timsahların vahşetini bilirdim. Habersizce kurbanlarına saldırmalarımı. Onları suyuna altına çekmeden

önce nasıl silkelediklerini. Kuyruğuna son bir kez yaslanacak, gövdesini son bir kez gerecek, erkek kardeşim Katep'i havaya fırlatıp daha güçlü, daha *ölümcül* bir kavrayışla yakalayacaktı. O zaman her şey için çok geç olacaktı.

Çılgınca dönerek elime ne geçtiyse attım. Kum, daha fazla kum. Tüm gücümle o kertenkele gözlerine fırlattım. Tekrar tekrar, havaya bir kum fırtınası yolladım.

Timsah aniden, vahşi ve öfkeli bir hırlama eşliğinde başını şiddetle salladı. Sonra erkek kardeşimi bırakıp çukurun dibine çöktü. Katep bitkin bir halde yere yığıldı. Kanlı kolu öyle paralanmıştı ki artık kola benzemiyordu.

O kadar çok kan vardı ki öleceğini düşündüm. Her yer böylesine kanlanmışken nasıl yaşayabilirdi?

Ama Katep ölmedi.

Timsahlar kurban törenleri için besleniyordu. Beslenip bakılmaları Katep'in sorumluluğuydu. Tapınak Yüksek Rahibi olan babam, Timsah Tanrı Sobek'i hoşnut etmek için onlara kutsal adaklar sunardı. Ayın belirli dönemlerinde timsahlar törenlerle yıkanır, biri seçilip öldürülür ve mumyalanırdı.

Benim işim mumyalamaya yardımcı olmaktı. Reçineleri karıştırıyor, keten mumya bezlerini hazırlıyordum. Timsahlar hantal yaratıklardı ve bezlere sarılmaları zordu. Bezler üst üste binsin, bir örgü deseni oluştursun diye belli bir yöntem kullanılıyordu. Daha sonra, mumyanın üzerine göz ve diş resimleri yapılıyordu.

Benim en çok zevk aldığım kısım budur; o vahşi gözleri ve korkunç dişleri çizmek. Ama onları gerçek yaşamdaki kadar korkutucu yapmayı asla başaramıyorum.

Mumyalanmış timsahlar, Sobek'e arkadaşlık etsinler diye Tapınak'ın altındaki kutsal dehlizlere konur. Sıra sıra timsah, tıpkı somunlar gibi, taş raflara dizilmiştir. Tanrının besini.

Ama Katep'in geçirdiği kazadan sonra timsahlara bakma işi bana düştü.

Katep'in yarası iyileşti, ama giden kolu, geride öfkeli bir çolak bırakmıştı. Katep'in Yüreğinin iyileşmesi daha uzun sürdü. Yolunu kaybetmiş, huzursuz birine dönüştü ve bundan bahsetmeyi reddediyor. Kaza onu sessiz ve hınçlı biri yaptı, alev alev öfkesini söndürecek hiçbir şey yapmıyor. Katep bir avcıydı. Av çomağını bir kez savurarak yabani kuşları indirebilir, okuyla tavşanları sıçrayışlarının ortasında vurabilirdi. Avlanamaz olduktan sonra Katep, artık Katep değil.

“Ben gidiyorum!” diye bildirdi bir sabah.

“Neden?”

Sabırsızlıkla omuzlarını silkti. “Burada yerim yok. Yaptığım *her şey* iki elin becerisini gerektiriyor. Kapana kısılmış hissediyorum. Çaresiz. Gitmek *zorundayım*.”

Ona bakakaldım. İmkânsız istediğini bildiğimi biliyordu. “Nereye gideceksin?”

“Emin değilim.”

“Ee?..”

Yine omuzlarını silkti. Omuzları, oynayacak tek kolu kaldığını unutmuştu sanki.

“Belki Sudan’daki deve tüccarlarının çöl kamplarına. Ya da Nubiya’daki altın ve ametist madenlerine. Ya da Sina’daki turkuaz madenlerine.”

Onu süzdüm. Bu dünyayı bırakıp Yeraltı Dünyası’na gideceğini söylemişti sanki.

“O kadar uzağa mı?” demeyi başarabildim yalnız. Sessizliği, gerçekte ne anlatmak istediğimi bildiğini söylüyordu: Çolak bir kolla ne yapacaksın?

“Seni bir daha göremeyeceğim. Nubiya, Sudan ve Sina, Mısır’ın sınırlarından çok uzakta. Onlar bizim *düşmanımız!*”

Yüzünden bir gülümseme geçti. Öfkesine rağmen yakışıklıydı. “Mısır’ın düşmanları; benim değil Kara!” Sonra başını iki yana salladı. “Burada *kalamam*. Babamın istediği gibi, bir rahip ya da bir taş ustası olamam.”

Çıplak ayağımla kumları tekmeledim. “Neden olamıyormuşsun?” diye sordum. Öfkesini ve huzursuzluğunu anlıyordum oysa. Gitme kararlılığını anlıyordum. Ben ne kadar yalvarırsam yalvarayım *gideceğini*... gitmek *zorunda* olduğunu biliyordum.

Sakat kolunu salladı. Onunla havayı dövdü. “Böyle bir şeyle taş kesen taş ustası duydun mu?”

Yara izleri hâlâ taze ve kırmızıydı. Korkunç bir görüntüydü. Ama aynı zamanda büyüleyiciydi. Katep’in kolundaki

her yara izini, kendi kolumdaki benler kadar iyi tanıyorum. Babam yaralı kolu uyuşturmak için akrep zehri şırınga ettikten, lime lime etleri kesip deriyi diktikten sonra her gün onları temizlemiş, merhem sürmüş, sargılarını değiştirmiştım.

Şimdi, yara izleri derisinin üzerinde, kendi hikâyelerini anlatan hiyerogliflere dönüşmüştü. Katep'in onlara bakmaya dayanamadığını biliyordum. Bu sakat kolu taşımak onun için bir yük. Ondan uzaklaşmak, kaçmak istemesine şaşmamak gerek. Kaçtığı kişi ben ya da babam değil. Kolumdan kaçıyor.

Kafamın içinde biliyordum bunu, ama yüreğim farklı konuşmama sebep oluyordu.

“Gitme! Lütfen gitme! Gidemezsin! Bir gün *birlikte* gideceğimizi söylemiştin. Planlar yaptık. Unuttun mu? Mimoza ağacının çatalında, timsahların kuma yumurtlamasını izlediğimiz gün.”

Bana kavurucu bir bakış fırlattı. “O zaman çocuktuk.”

Peruğumdaki örgüleri savurarak ona döndüm ve gözlerimi kıstım. Haddi bildirilmiş bir çocuk gibi hissediyordum. “Verdiğin sözün değeri *bu* kadar mı?”

Mimoza dikenleriyle parmaklarımızı kanatmıştık. Başparmağımı onunkine bastırmıştım ve kanlarımız birbirine karışmıştı. Kanla verilmiş bir sözdü bu. Buna gerek yoktu. Kanlarımız zaten birdi. Aynı düşünceleri, aynı duyguları paylaşıyorduk. Aramızda, örümcek ağı kadar ince ve gümüşsü bir bağ vardı. Görünmez, ama o kadar güçlü. Kızgın konuşmak zordu.

“Teknenin yarısı bana ait!” diyebilirdim yalnızca. Ama o benim ne düşündüğümü biliyordu: Artık kim benimle balığa çıkacak? Ya da kapan kurmaya, kurbağa kızartmaya? Kim timsah çukurunun duvarında yürümek konusunda bana meydan okuyacak?

O da bana baktı. Aklımdan geçenleri okumuştı. “Timsah duvarında yürümemeye söz ver.”

Yüzümü buruşturdum. “Hah! Şimdiye kadar tehlike seni endişelendirmiyordu! Labirente ilk defa girdiğimde bana meydan okuyan *sendin!*”

“O farklıydı. İki kişiydik. Oraya da gitme Isikara!”

Neden bana Kara yerine Isikara diyordu? Artık onun kız kardeşi değildim. Saç örgülerimin arasından kızgın bir bakış fırlattım ona. “Beni bırakma!”

“O zaman sen de gel.”

Başımı iki yana salladım. “Gerçek’in beyaz tüyü adına, bunu yapamayacağımı biliyorsun! Anneme ölüm döşeğinde verdiğim sözden *dönemem*. Babama bakacağıma dair ona söz verdim; keten dokuyacağıma, Tapınak’ta ona yardım edeceğime, mummyalar için reçine kaynatacağıma, mummyalama aletlerine göz kulak olacağıma.” Kumları yine tekmeledim ve öfke gözyaşlarıyla savaşıarak sertçe yutkundum. “Şimdi timsahlara da bakmam gerekiyor!”

“Uyuyor görünseler bile güvenme onlara.”

“Hah! Senin öğüdüne ihtiyacım yok!” Güneş ışığına karşı gözlerimi kısarak ona baktım, fikrini değiştirmesi için meydan okudum.

“Kara, bu kadar kızma.” Bir anlığına kendi öfkesini unuttu ve sağlam elini boynuma doladı. Diğer kolunun da bana sarılmak istediğini hissettim. Ama sakat kol havada amaçsızca çırpındı. Bunun yerine gür, haşin bir sesle konuştu. “Ben Sobek! Aç hayvan gibi kaparım!”

“Kes şunu! Sobek’le alay etme!” Gözyaşlarımı görme-sin diye ittim onu. Ellerim boynumdaki aytaşı tılsıma gitti. Kem gözden korunmak ve Katep’i korumak için ayak baş-parmağımla kuma Horus’un Gözü’nü çizdim.

Sabah, Katep yelken açarken ona boynuna asması için küçük, keten bir kese verdim. İçinde kurutulmuş bir ker-tenkele ve kurbağa var. Bir de onu koruması için annemin saçlarından bir tutam. Ayrıca, içinde nar, fasulye tanesi, iki somun ve yabani kuş eti dolu bir çömlek bulunan bir boh-ça. Kuşu, av çomağımla kendim vurmuştum. Sonra ona, pazaryerinde takas ettiğim küçük, mavi camdan tılsımı uzattım.

“Bir akrep. Kötülüğü kovalasın diye. Sina kayalarının altındaki akreplere karşı dikkatli ol.”

“Sina’da akrep oynatıcı olarak çalışan adamlar var.”

Onu süzdüm. Henüz gitmemişti, ama şimdiden benim bil-mediyim şeyler biliyordu. Yüreğime akrep iğnesi kadar kes-kin bir şey battı. “Ama, ya onların büyüğü işe yaramazsa?”

Katep bir kahkaha attı. “Endişe etmeyi bırak! Akrep Tanrıçası Seqet beni korur!”

Sonra Büyük Nehir'e katılan gümüş su şeridinde süzül-
dü. Teknesine ayak uydurmaya çalışarak çamurlu kıyıda
koştum. Yanında koşmamın yarattığı baskı, tıpkı kıyıya
atılmış çapa gibi, onu durdurabilir diye umuyordum. Ama
hayır, kayığı hafifçe ilerliyordu ve benim ayaklarım çamu-
ra saplanıyordu.

“Seni bir daha göremeyeceğim!” diye seslendim peşin-
den. Ve bunun doğru olmaması için Hathor'a çabucak, ses-
sizce dua ettim.

“Elbette göreceksin.”

“Güvende olduğuna dair işaret yolla bana. Timsahlar ve
hipopotamlar teknenden uzak dursun diye şarkılar söyle,
dualar et. Mızrağını ve av çomağını unutmadın, değil mi?”

Bütün bunlara başını sallayarak ve bana gülümseyerek
yanıt verdi.

“Timsahlara karşı dikkatli ol. Tekne sazlara takılırsa sa-
kın suya girme. Yalnızca ayak bileğine kadar geliyor olsa
bile!”

Katep kakhaha attı. “Hayatımın geri kalanı boyunca
teknede mi kalmam lazım?”

“Dikkatli ol Katep!”

“Endişelenme, bir daha yakalanmam. Sobek'e adağımı
adadım zaten.” Sırttı. Yelken ipini çenesinin altına sıkıştırıp
sol kolunu kaldırarak veda etti. Bana son bir kez baktı.
Sonra sırtını döndü ve sağlam eliyle kürek çekmeye başladı.

Artık ona ayak uyduramaz olunca durup sazdan tekne-
nin rüzgâra ve dalgalara karşı koymasını izledim. Bir kez

daha kolyemdeki pürüzsüz aytasının serinliğine dokundum, saz örgü bileziğimdeki düğümleri yokladım ve bütün şerhlerin bağlanmasını, Katep'ten uzak olmasını diledim.

Katep'in ve teknenin gittikçe küçülmesini izledim. Sonunda suyun üzerinde, bilinmeyen bir yere doğru süzülen bir güve kadar oldu. Gözlerimi kırıştırdım ve esintide kurumasın diye kıstım. Boğazıma şişmiş, öfkeli bir kurbağa gibi bir yumru oturdu.

Büyük Nehir'e yelken açanların ya ileriye ya da geriye baktıkları söylenir. O sabah, Katep giderken, geride bıraktığı her şeye sırtını dönmüştü. Geri dönüp bakmasını dileyerek onu izledim. Ama dönmedi! Bir kez bile!

O tekneyle birlikte yüreğim de gitti. Katep'in tekneyi alıp bensiz gidebileceği hiç aklıma gelmemişti. Onun peşinden baktım ve benim hayatımın da değişmesini diledim. Ama dilekler tehlikelidir; gerçekleşmek gibi bir alışkanlıkları vardır.

Ertesi sabah, kesilmiş bir keçiyi boynuzlarından tutup timsah çukuruna sürükledim. Sandığımdan daha ağırdu. Bu işi bana bıraktığı için Katep'e lanet ettim.

Şişkin memesine bakarak dişi bir keçi olduğunu anlayabiliyordum. Keçinin yavrusu şimdi diğer keçilerin arasında aranıyor, annesinin dolu memesini bulmak için burnunu uzatıyor olmalıydı. Ama babam timsahlara yalnızca dişi keçi kurban etmek gerektiğine inanıyordu. Erkek keçiler bu iş için fazla değerli, diyordu. Onlar gelecekteki sürünün tohumunu taşıyorlar.